

ILIJANA ZANDER

**ČOVEK
GODINE**

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Iliana Xander
ALL EYES ON HIM

Copyright © 2025, 2026 Iliana Xander
Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

**ČOVEK
GODINE**

PROLOG

PRE SEDAM GODINA

Volela sam te. Sve do dana kad si odlučio da ubiješ naše dete.

Naše nerođeno dete – ali ipak dete.

Ruke mi drhte i pokušavam da zaustavim suze dok ubacujem nešto odeće u platnenu torbu na našem krevetu.

Moram što pre da odem odavde.

„Uzmi mercedes“, rekao si preko telefona dok sam ranije izlazila iz klinike. „Ide kao san. Očas posla ćeš biti kod svojih.“

Kod mojih, da. Sad kad misliš da sam abortirala, više te ne zanima ni gde idem ni šta radim.

Kad sam ti prošle nedelje rekla da sam trudna, odgovorio si samo: „Ne možemo. Nismo spremni. Meni posao oduzima sve vreme. Ništa ne sme da mi skreće pažnju.“

Ali *ja* mogu. *Ja* sam spremna. Sada je, međutim, kasno da popraviš ono što su tvoje reči uništile, ono što si mi učinio u proteklih nedelju dana.

Ti si veoma talentovan čovek. Daleko ćeš dogurati. Uvek dobiješ šta želiš, i to po *svaku* cenu – a ja sam saznala ponešto

o tvojim poslovima što me uznemirava. Oduvek sam osećala neku tamu u tebi. Uvlačila se u naš život postepeno, sve dok nisam shvatila da ti više nisi onaj čovek u kog sam se zaljubila pre godinu dana.

I sad smo tu...

Ti si zakazao termin u privatnoj klinici za abortuse. Ti si sve platilo. Dovezao si me jutros, sedeo si kraj mene u čekao-nici. Ni reč nisi rekao o tome što sam ti danima ponavljala da to ne želim da uradim. Da ću biti dobro. Da ću sama da se brinem o bebi. Samo da si me pustio.

Umesto toga, čitave nedelje si me držao kao zatočenicu. Danima si mi davao neke lekove da budem omamljena, da budem poslušna.

„Tako je najbolje“, šapnuo si pre nego što me je medicinska sestra odvela.

I onda si otišao. „Moram da idem. Čeka me važan sastanak. Uzmi taksi kad završiš.“

Nadao si se da ću se poneti kukavički, još omamljena od onoga što si mi davao. Ali nisam to uradila. Kad me je sestra smestila, suze su mi same krenule. Rekla sam joj da ne želim to da uradim. Da to nije moja odluka.

Kad sam dva sata kasnije izašla iz te prostorije, bila sam smirena, ponosna na ono što *nisam* učinila.

Samo treba da pokupim svoje stvari iz tvoje kuće, da odem i da te više nikada ne vidim, da ti nikada ne kažem da će tvoje dete odrastati bez oca. Ne bih ni smela da vozim posle toliko sedativa, ali moram da pobegnem od tebe.

Ruke mi drhte dok uzimam laptop i ubacujem ga u torbu za računar. Uzimam i platnenu torbu i žurno izlazim iz kuće.

Zvoni mi telefon.

Ti.

Stomak mi se steže, ispunjava me teskoba. Za samo nedelju dana od voljenog muškarca postao si surovo čudovište, i srce mi prestravljeno lupa dok se javljam.

„Je li sve u redu?“, pitaš, dok se u pozadini čuje buka sa ulice. Posao ti je važniji od mene i od bebe koju smo mogli da imamo.

„Sve je dobro. Dobro sam.“

Nešto mi pritiska grudi, nekakva napetost, osećanje da ti znaš istinu. Da nešto sumnjaš. Više i ne pamtim kad sam tačno počela da te se bojim.

„Vidimo se uskoro“, kažeš. „Pokupiću te kod tvojih za nekoliko dana.“

Ne, nećeš. „Da, naravno.“

Kuća mojih roditelja u severnom delu države Njujork udaljena je samo tri sata vožnje od tvoje kuće u Vermontu. Nikad više ne želim da vidim ni ovo mesto, ni tebe, ali sad se bojim da to neće biti dovoljno daleko.

„Samo izađi na auto-put“, kažeš, „i posle ćeš lako. Nema gužve. Prosto ćeš da letiš. Volim te, Emili.“

Emili... Tako me nikada nisi zvao. Zvao si me Emi. Emili si koristio kad si hladan ili ljut.

„I ja tebe volim“, kažem, ali sada lažem.

Vožnja kroz planine Adirondak je laka. Imam vremena da razmislim o tome šta ću dalje, kako da nastavim da živim. Bez tebe. Kao samohrana majka.

Osećam se slobodno. Bekstvo od tebe deluje kao spas. Sat kasnije vozim niz planinski put, ali pošto sam pritisnula kočnicu da usporim – pedala propada.

Želudac mi se steže – vozim nizbrdo, a kola ubrzavaju, i ne uspevam da ih kontrolišem.

Prema mnom se ukazuje krivina. I ambis...

Ponovo pritiskam kočnicu, ali pedala propada do poda. Lako. Prelako... Srce mi ludo tuče, pritiskam je svom snagom, ali već znam da neću uspeti.

Tvoje reči mi sevaju kroz misli. „Prosto ćeš da letiš.“

Preplavljuje me užas.

Auto ubrzava, juri ka oštroj krivini.

I onda zaista letim...

NATALI

SADA

„Moždana smrt?“, šapućem i osećam kako mi se omlet koji sam doručkovala diže u grlu.

Moja drugarica Kara nepomično leži na bolničkom krevetu. Obuzima me mučnina. Prisećam se Lindzine sahrane, i u meni se iznova budi bol.

Nas tri smo se doselile u Njujork pre devet godina. Devojke iz malog mesta. Sa velikim snovima.

Onda smo ostale samo Kara i ja.

A sada se i moja druga najbolja drugarica bori za život.

„Nisam to rekla, gospođice Olsen“, kaže detektivka koja stoji malo iza mene i ravnodušno objašnjava šta se dogodilo, kao da joj je to svakodnevni posao. „Ona je u komi, sa slabom moždanom aktivnošću.“

Detektivka je otprilike mojih godina. Ali glas joj je hrpav, kao da se oporavlja od jake upale grla, što nikako ne ide uz njen lepuškast, ženstven izgled.

„Uskoro će stići doktor pa će vam sve objasniti“, nastavlja. „Kažu da će vaša prijateljica, ako se oporavi, verovatno

patiti od nekog oblika amnezije. To je posledica droge pronađene u njenom organizmu.“

„Koja to droga *tako* deluje?“, izgovaram nekako dok prilazim krevetu, u strahu da će Kara biti hladna kao leš kada je dotaknem.

„Zamislite drogu za silovanje, samo pet puta jaču, s potencijalno smrtonosnim posledicama.“

„Zašto?“, šapućem.

„Da bismo to saznali, moramo da pronađemo osobu koja joj je to uradila. Potrebna nam je vaša pomoć.“

„Već sam vam rekla. Nemam pojma ko je on.“

„Ako je uopšte *on*.“

„A ko bi drugi bio? Kao što sam rekla, bile smo u klubu. Pile smo. Pričala je s onim ređokosim tipom koga sam vam već spomenula. Nije mi kazala kako se zove, već samo da je bio u VIP zoni.“

„Da li ste ga dobro videli? S kim je bio u društvu?“

„Ne znam. Samo je rekla da je VIP.“

I još: „*On je moja premija. Uskoro bežimo iz one rupčage u Džerziju. Veruj mi, dušo!*“

To, međutim, detektivka ne mora da zna.

Još sam mamurna od sinoć, a Kara... Kara je otišla s neznanцем i jutros su je našli na autobuskoj stanici, bez svesti.

„Dakle, da nešto raščistimo“, kaže detektivka smireno. „Pila je. Tek je upoznala tog tipa. Ne zna ništa o njemu. Vi ne znate čak ni kako se zove. I tek tako ste pustili drugaricu da ode s njim?“

„Slušajte...“ Žmurim i pokušavam da sredim misli.

Kako da joj objasnim a da me ne osuđuje, da Kara voli da izlazi, da voli seks, da voli novac? Uživala je da se muva s muškarcima.

Detektivka to, naravno, neće shvatiti. Njene sledeće reči to i potvrđuju.

„Eto kako mlade devojke završavaju onesveščene na autobuskim stanicama u zoru. Da vam kažem nešto – još je i dobro prošla, s obzirom...“

Gledam je preko ramena i vidim njeno ravnodušno lice. „S obzirom na šta?“

„S obzirom na to da, prema medicinskom izveštaju, nije silovana. Nije imala seksualne odnose u poslednja dvadeset četiri sata. Pa zašto ju je onda neko drogirao takvom supstancom? Nešto je tu sumnjivo, gospođice Olsen.“

„Zar ne možete da pregledate kamere iz kluba?“

„Za sada, zvanično, nema nikakvog krivičnog dela. Nema dokaza da joj je taj muškarac nešto uradio.“

„Znači *nećete* to da istražujete?“

„Zanima nas iz drugog razloga.“

„Iz kog to drugog razloga?“, praskam, iako nema svrhe raspravljati se. Sve mi je jasno. Zvanično nema krivičnog dela.

„U ovoj bolnici leži još jedna mlada žena u veoma sličnom stanju“, kaže detektivka. „Dejstvo iste droge. Samo što kod nje nema nikakve moždane aktivnosti.“

Želudac mi se steže. „Mislite da su slučajevi povezani?“

„U poslednje vreme smo imali još dva slična slučaja žena otrovanih istom supstancom. Nema nikakvih tragova. Nema dokaza šta se tačno dogodilo. Supstanca o kojoj pričamo nije lek koji se dobija na recept. Nelegalna je.“

„A te druge žene... nisu rekle šta se desilo?“

„Nikad se nisu oporavile.“

Osećam kiselinu u grlu, ali je potiskujem. Prolazi nekoliko trenutaka pre nego što sam u stanju da ponovo progovorim. „Šta lekari kažu za Karino stanje?“

„Još ne mogu sasvim da procene. Nije prošlo dovoljno vremena. Mora da se probudi, da razgovara, da uradi niz testova. Šanse su pola-pola.“

„Šta to znači?“

„Ili će se oporaviti, ali neće pamtiti poslednjih nekoliko dana. Ili...“

Od tog *ili* mi se želudac ponovo steže.

Kara deluje spokojno na bolničkom krevetu dok monitor srca tiho pišti. Isto kao i Lindzi pre nego što je umrla. Nekakav iščašen osećaj već viđenog steže me kao kleštima.

Ali nada je vešta varalica, često nas ubedi da možemo pobediti i nemoguće. A Kara to hoće. Mora. *Izdrži, dušo.*

„Ili će imati trajna oštećenja mozga“, kaže detektivka.

Grizem donju usnu da zaustavim suze koje mi naviru na oči.

„Moramo da pronađemo onog ko je to uradio“, kažem, uprkos tome što „zvanično nema krivičnog dela“.

„Jeste li vi meni sve ispričali, gospođice Olsen?“, ne odu staje detektivka, kao da sam ja ovde osumnjičena.

Čeka odgovor, ali meni je dosta razgovora s njom.

„Razmislite. Pozovite me ako se nećega priselite.“

Ignorišem je i škrgućem zubima, dok mi pruža vizitkartu i odlazi bez pozdrava.

Na kartici piše: *Detektivka Lesli Dipen, Policijska uprava Džerzi Sitija.*

Kako god.

Odjednom mi ponestaje vazduha. Tek sada shvatam da možda više nikada neću pričati s Karom do zore. Da možda više neće biti zajedničkih izlazaka. Doterivanja. Snova o putovanjima po svetu. O Grčkoj. Ili o kampovanju u Apalaćima.

Prvo Lindzi. A sad i Kara. Čime smo mi ovo zaslužile?

Brišem suze i molim se da se Kara probudi. Nemam pojma ko je onaj čovek koji joj je to uradio. On je igla u platu sena zvanom Njujork. Pa kako da pronađem ridokosog stranca koji je možda ubrizgao mojoj prijateljici opasnu drogu i ostavio je na autobuskoj stanici?

2

NATALI

Svakog dana, u tren oka, Menhetn može da postane smrtonosna zamka.

Obe strane Trideset četvrte ulice prepune su Njujorčana koji se već guraju na pešački prelaz, pravo u gusti, neprekidni saobraćaj, iako je na semaforu još crveno za pešake.

To vam je Menhetn. Ljudi i kola probijaju se kroz ulice s nestrpljenjem koje izluđuje.

Moje grozno raspoloženje nikako nije u skladu sa lepim, sunčanim danom. Razgovor za posao konobarice u *Hajatu* prošao je dobro. Ali bez obzira na moj odličan CV, smetalo im je što često menjam poslove.

Na semaforu se pali žuto, i neko me već gura otpozadi, pravo na leđa mladića ispred mene. On drži kafu i gleda u telefon. Parfem mu je zavodljivo rezak. Uredno počesljana svetlosmeđa kosa, ispeglana bela košulja, elegantne pantalone i špicaste kožne cipele – verovatno je bankar ili nešto slično. Izgleda besprekorno čak i na ovom vreloom septembarskom danu. Po načinu na koji uopšte ne obraća pažnju na saobraćaj, jasno je da je rođeni Njujorčanin.

On kreće i tek tada dižem pogled na zeleno svetlo za pešake.

Instinktivno zakoračujem.

U tom trenutku čujem škripu guma i naglo okrećem glavu ka crvenom oldsmobilu koji kroz crveno oštro skreće u našu ulicu.

Pešaci se razdvajaju kao mravi, skaču unazad ili beže napred.

Svi osim tog mladića.

Bez razmišljanja ga grabim za ruku i povlačim unazad, tako da ga automobil promašuje za samo nekoliko centimetara.

Kafa mu leti u vazduh. Auto struže ivičnjak, ali ne staje – samo odjuri dalje.

„Hej!“, viče on, pa se okreće ka meni razrogačenih očiju.

Gomila nastavlja da se kreće, gura nas ramenima, potpuno ravnodušna prema nesreći do koje je zamalo došlo. Ali mene su u mestu zadržale njegove prodorne plave oči.

Vrlo je zgodan.

„Hej“, uzdiše i pogledom prelazi preko mog lica. „Mislim da si mi upravo spasla život.“ Divno se osmehuje.

„Ili sam ti bar uštedela troškove bolničkog lečenja“, kažem.

Neko me gura ramenom, pa nastavljam da hodam, a on ide kraj mene, rame uz rame.

„U najmanju ruku!“, kaže uzbuđeno, kao da smo bili svedoci nekakvog čuda. „Kakvi ljudi sve voze ovde, da ne poveruješ? Ludilo. Mislim da mi treba nova kafa“, kaže gledajući u praznu kartonsku čašu. „Rekao bih da ti dugujem bar kafu.“

„Ne duguješ mi ništa“, kažem ja tiho.

Ali pomisao na kafu mi prija. Nemam posao. Ne smem da se razbacujem, inače neću imati za kiriju.

„Nik.“ Zgodni neznanac mi u hodu pruža ruku.

„Natali“, kažem, pa se rukujemo.

Pokazuje glavom ka *Starbaksu*. „Hajde. Molim te, da te častim kafom.“

Brzo gleda na sat i meni je jasno da ovo nije poziv na dejt, nego obična ljubaznost. Ali zašto da ne?

„Ima i bolje kafe od te“, kažem. Možda ipak nije rođeni Njujorčanin. Pokazujem ka kiosku *Papa Bina*. „Najbolja kafa u kraju. Etiopska. Svetlo pržena.“

On mi se osmehuje. „Stvarno?“ Njegove plave oči na suncu deluju još blistavije. „Kako ti kažeš, šefice. Idemo.“ Kroz gužvu se probija do kioska. „Ja ću isto što i ona“, kaže sredovečnom čoveku s brkovima i keceljom dok ja naručujem. „Pa, Natali, šta ti radiš ovog lepog dana? Osim što spasavaš živote i vređaš moj ukus za kafu“, kaže glasom koji bi istopio čokoladu.

Taj njegov osmeh je zarazan, i ja mu uzvraćam osmehom. „Zapravo, upravo sam izašla sa razgovora za posao. Spasavanje života mi ide bolje nego čuvanje radnog mesta.“

Nik se smeje, a na zvuk njegovog smeha moj osmeh se širi iako je, realno, ovo odvratn dan. Da ne pominjem da mi je najbolja drugarica već tri dana u komi.

„A kakav posao tražiš?“, pita me on.

Sležem ramenima. „U ovom trenutku? Bilo kakav. Sa diplomom, bez diplome. Sa kvalifikacijama, bez kvalifikacija.“

Odustala sam od traženja posla u struci još pre nekoliko godina. Ispostavilo se da se konobarisanje u otmenim lokalima bolje plaća. Naravno, ako uspete da zadržite posao.

„Toliko je loše?“

„Toliko.“

Sama sam kriva što sam izgubila prošli posao u tapas baru zbog toga što sam bila previše drska – pazite sad – prema drskim seronjama sa Volstrita koji su mi dobacivali

seksističke komentare. Uz to, iako je doktor rekao da je Kara imala sreće, još se nije probudila.

Izgleda da ću ovog meseca sama da platim kiriju.

Pošto sam to shvatila, osmeh mi se gasi. Odsutno gledam časopise pored kioska da ne bih mislila samo crne misli.

I tada ga ugledam.

U Njujorku ima mnogo ridokosih muškaraca. Muškaraca koje je, naravno, lako zaboraviti. To, međutim, ne važi za ovo lice, sa osobeno dignutom desnom obrvom i zelenim očima koje zure u mene sa korica časopisa.

Gutam krupnu knedlu i stajem ukopana u mestu – to je on.

„Vaša kafa, gospođice“, kaže Nik pored mene.

No ja ne mogu da odvojim pogled od časopisa i polako ga uzimam sa štanda.

Nema greške – lice na naslovnoj stranici magazina *Teh vikli* pripada tipu s kojim je Kara otišla iz kluba. A sada znam kako se zove – Džefri Rozenberg.

ČOVEK GODINE
IZVRŠNI DIREKTOR IKSRISERČA
KRALJ KRIPTOVALUTA.
I NAJNOVIJE IME NA FORBSOVOJ LISTI
NAJUSPEŠNIJIH MLADIH PREDUZETNIKA.

Karine reči mi odzvanjaju u glavi. „*On je moja premija.*“
A možda i predator, dodajem u sebi.

NATALI

„Au, toliko si očarana da te ni kafa više ne zanima?“

Njegov glas me prene iz misli. Zgodni dasa mi se osmehuje a pogled mu prelazi s naslovne strane časopisa na mene dok uzimam kafu iz njegove ruke.

Glavom pokazuje prema naslovnici. „Zanimaju te kriptovalule?“

„Ma kakvi“, odgovaram.

Hoću da mu kažem da čovek sa naslovne strane možda ima veze s trovanjem moje najbolje drugarice i možda još nekoliko žena – ali se ujedem za jezik. Srce mi ubrzano lupa dok rukom tražim telefon u torbi. Moram da pozovem onu detektivku.

„Moj šef“, kaže Nik.

„Molim?“ Ukipila sam se i zapanjeno ga gledam.

Gleda ka časopisu. „To je moj šef“, ponavlja ponosno.

Znala sam da ima neke veze sa superbogatašima. „Nemoguće“, izleće mi.

„Ozbiljno. Ja sam njegov lični vozač.“

Ah. Znači ipak nije bankar.

„Sigurno je fino“, kažem vraćajući časopis na štand, odlučna da čim stignem kući izguglam tog „čoveka godine“.

„Šta je fino?“ Nik je nabrao čelo.

Bio šofer ili ne, sigurno odlično zarađuje, sudeći po njegovoj skupoj odeći i blistavim cipelama.

„Raditi za milionera“, kažem. „Dobro plaća?“

Nik se smeje. „Pa valjda. Dobar je on čovek. I sumanuto bogat.“

Od tih poslednjih reči misli mi se okreću u potpuno suprotnom smeru.

Ako istorija nešto dokazuje, to je da bogataši često prolaze nekažnjeno za svoja zlodela. Gospodin Rozenberg, kralj kripti, verovatno ima dovoljno novca da potplati i policiju i čitav pravosudni sistem. Moj poziv detektivki neće prominiti ništa. Apsolutno ništa. Samo ću možda – od te pomisli sam se sva naježila – završiti kao Kara.

U glavu mi se odmah ušunjala sumnja. Zašto bi neko ko je bogat i poznat, čije se lice nalazi na naslovnoj strani časopisa, odveo devojkicu kući, nakljukao je lekovima i onda je pustio? Lekari kod Kare nisu našli nikakve znake fizičkog ili seksualnog nasilja, ma ni ogrebotinu. I zbog toga se pitam je li moguće da ovaj čovek sa naslovne strane uopšte nema veze s tim.

„A taj tvoj dobri šef, prima li on nove radnike?“, pitam šaljivo, bez razmišljanja. Nisam uopšte sigurna zašto sam to rekla.

„Ne.“ Nik se tiho smeje, ali se izraz njegovog lica istog trena menja, kao da mu je sinula neka ideja. „Mada, znaš šta? Za kakav si se ti to posao prijavila?“

Za konobaricu, zamalo odgovaram, iako imam diplomu iz ekonomije, ali to je danas prilično slabo plaćeno.

„Zašto pitaš?“, pitam da ne bih otkrila previše.

„Moj šef ovog vikenda priređuje poslovni prijem. Biće katering i sve ostalo. Ali jedna spremačica je hitno morala da uzme slobodne dane.“

Nik se mršti kao da mu je žao.

Čoveče. Znači on misli da tražim *takav* posao.

Već otvaram usta da tom zgodnom šoferu odbrusim nešto grubo. Jasno, moja jednostavna bela košulja, farmerke i kosa skupljena u konjski rep ne ostavljaju utisak da sam išla na razgovor za posao asistentkinje generalnog direktora. Ali spremačica? Stvarno?

Ne kažem ništa. Nikov pogled nije ni bahat ni podrugljiv. Naprotiv – blag je i dobronameran. Shvatam da zapravo pokušava da mi pomogne.

„Hoćeš da se prijavim za posao spremačice kod tvog šefa?“, pitam, jer želim da saznam da li se ipak šali.

„Ne u kancelariji, već u njegovoj vili. U Džerziju, dvadesetak minuta van grada.“

Nik opet krivi lice. Kapiram – to je na suprotnoj obali reke, u drugoj saveznoj državi. Sasvim slučajno, i ja živim u Džerzi Sitiju, odmah preko reke.

Nik sleže ramenima. „U ekipi je šestoro ljudi, plus ja. To je u svakom slučaju privremen posao. Samo pokušavam da pomognem, ako si zainteresovana.“

Treba mi novac. Hitno. Za juče. „Zar provera prošlosti neće trajati predugo?“, pitam oprezno. „Razgovor? Biografija?“

Za to stvarno nemam vremena.

„Neće ako znaš prave ljude“, kaže i namiguje. „To je najmanje što mogu da učinim za nekog ko mi je spasao život. Prijalo bi da u blizini bude i neko lepo lice.“

Ne znam šta da kažem. Jutros, kad sam izašla iz stana da uhvatim voz za Menhetn, posao spremačice ne bih ni uzela u razmatranje. Ovo, međutim, nije bilo kakav posao. Možda

je prilika za brzu lovu. A to i nije glavni razlog. Ovde je reč o Džefriju Rozenbergu, čoveku koji možda ima neke veze s Karinim trovanjem. Ukazala mi se šansa da saznam istinu.

Zamišljeno grizem usnu. „Hoćeš da kažeš da mogu da počnem pre vikenda i da odmah posle dobijem platu?“

Nik gleda na sat. U tom trenutku mu zvoni telefon i on prebacuje kafu u drugu ruku da bi se javio.

„Tu sam“, kaže, a lice mu smesta postaje ozbiljno. „Da, stižem za pet minuta. Imao sam nekih malih problema... Da. Naravno, šefe.“

Njegov šef! Sigurno razgovara sa čovekom godine! Nešto mi se neprijatno steže u stomaku.

„U koliko je video-poziv?“ Sa dva prsta traži moj telefon, dok sve vreme razgovara sa svojim šefom. Dajem mu ga, a on ukucava broj i šalje poruku „*Natali*“ samom sebi.

„Pozovi me kasnije“, šapuće dok nastavlja razgovor. „Razumem... Da... U redu.“

Namiguje mi i odlazi, pa nestaje u gomili.

Ako ovo nije srećna slučajnost, ja ne znam šta jeste. Imam priliku da sretnem čoveka godine uživo, možda da ga čak i bolje upoznam. Možda saznam šta se stvarno dogodilo one noći kad je neko drogirao Karu.

Pražnjenje kanti za otpatke biće privremeno. A ako se ispostavi da je Rozenberg skot? Snaći ću se već nekako.

Samo moram da budem veoma oprezna.

4

NATALI

Uprkos tome što moram da štedim svaku paru za kiriju, na kraju ipak kupujem časopis sa riđokosim đavolom na naslovnoj strani. Treba mi ta slika čoveka godine, da me podseća da zaista mogu da ga raskrinkam ako se ispostavi da je predator.

Džerzi Siti Hajts je na drugoj strani reke u odnosu na Menhetn. Petnaest minuta vožnje vozom. Kara i ja imamo auto kojim smo došle iz našeg rodnog mesta, ali ga koristimo samo za putovanja van grada.

Tokom kratke vožnje vozom prelistavam članak o Džefriju Rozenbergu. Nema mnogo podataka o njegovoj prošlosti, osim što je, napustivši koledž, petljao s kriptovalutama i digitalnim platformama. Na kripto sceni se ponovo pojavio pre jedno godinu dana. Od tada, njegova kompanija *Iksriserč* izrasla je u najuspešniju kripto berzu u Americi.

Ne znam mnogo o digitalnim valutama. A još manje kako neko osnuje firmu koja godinu dana kasnije ima podršku investitora sa svih strana sveta i vredi milione. Džefri Rozenberg je, navodno, u svojoj trideset četvrtoj godini poslovni

genije. Živi u Džerziju. Retko se pojavljuje u javnosti. Šarmantan je, povučen, izuzetno inteligentan. Njegova firma uskoro izlazi na berzu, a analitičari predviđaju da će joj to udesetostručiti vrednost. To su milijarde dolara.

A očigledno, kao i mnogi drugi mladi milioneri, gospodin Rozenberg ne izbegava noćne klubove. Ni drogiranje mladih žena.

Zašto?

Događaj s Karom i dalje nema smisla, ali me svrbi da saznam više o čoveku za kog sumnjam da je odgovoran.

Čim sam stigla kući, sklanjam sa stola glavu lutke sa perikom i otvaram laptop, pa pomeram gomilu odeće s kauča da napravim mesto gde ću seći.

Naš stan je mali, dvosoban, u prizemlju dvospratnice od cigala. Da živim sama, sve bi bilo besprekorno čisto. Ali Kara je kostimograf. Svaki kutak stana zauzimaju komadići tkanine, kostimi i trakice sa šljokicama. U jednom uglu je jastuče za igle i krojačka lutka, u drugom stalak za odeću. Kara je talentovana, ali volela bih da nema toliko dodatnih projekata zbog kojih nam stan izgleda kao garderoba kabarea.

Grebuckanje mi skreće pažnju na kavez u uglu.

„Uff, Triksi“, uzdišem i idem u kuhinju po list zelene salate i parče tikvice. U maloj bakalnici iza čoška besplatno nam daju ugruvano povrće za Triksi.

Triksi je naša ljubimica, pacovka. Pametna je, tvrdoglava, i iskreno poprilično beskorisna, ali ja je obožavam. Zabavlja me da je gledam. Brava na vratima kaveza odavno je pukla, pa sad poklopac zatvaramo kutijom za nakit.

Hranim Triksi, pa žurim nazad za kompjuter.

„Džefri Rozenberg“, šapućem dok pretražujem net.

Nalazim desetine članaka o njemu, uglavnom u vezi s njegovom firmom, i nekoliko fotografija sa konferencija i

intervjua za blogere. Njegove objave na društvenim mrežama isključivo su vezane za posao.

Provodim dva sata čitajući sve što uspevam da pronađem o tajanstvenom milioneru. Kuvam instant rezance i mehanički ih jedem dok skrolujem.

O njegovim školskim i studentskim danima nema skoro ništa. Odrastao je sa samohranom majkom u Vermontu. Umrlo je kad je bio brucš. Napustio je fakultet, počeo da istražuje svet digitalnih valuta, i nedavno oborio finansijski svet s nogu.

Na jednom kripto forumu neko je okačio njegovu sliku iz studentskih dana.

„Hej, zdravo“, mrmljam gledajući dvadesetogodišnjeg Džefrija Rozenberga. Daleko je dogurao od tog mršavog i neuglednog riđokosog dečaka.

Mene, međutim, ne zanima prošlost. Zanima me ko je on danas.

Triksi počinje da glasno zveckea kavezom. Često to radi. Mislim da pati od bipolarnog poremećaja.

Kara se šali: „Ista je kao mi kad smo živele kod kuće. Pokušava da pobegne iz kaveza. Možda je jednog dana i pustimo.“

Sklapam oči i zadržavam dah, osećam kako mi naviru suze.

Kara, Lindzi i ja. Bile smo tako mlade kad smo došle u Njujork. Toliko smo se trudile da uspemo, da zaboravimo sivi, skućeni život u gradiću u bestragiji.

Kara je oduvek bila problematična. Lindzi je bila najpametnija od nas. Uvek je imala sve petice. Dobila je punu stipendiju, za razliku od mene i Kare koje smo jedva skrpile finansijsku pomoć. Nažalost, neizlečivi rak ne bira po zaslugama ni po životnim ciljevima.

Lindzi nije dočekala dvadeset treći rođendan.

Prvi put u životu sam bila na sahrani kada smo se od nje oprostile u našem rodnom mestu, pred šaćicom ljudi koji

su nas gledali kao da smo je otele. Pre nego što je otišao s groblja, njen otac je zastao ispred Kare i mene i besno rekao: „Taj grad ju je ubio.“

Suze mi peku oči. Triksi se smiruje u kavezu, kao da oseća moju tugu.

Ne mogu da izgubim i Karu. Ne želim da ostanem *jedina*. Da jedina živim. Da sama „osvojim svet“, kako smo se zaklele pre devet godina dok smo vozile raspalu tojotu preko pola Amerike, do Velike jabuke. Bože, koliko smo samo bile naivne.

Možda sam i sad naivna, ali moram da otkrijem zašto je Rozenberg uradio to što je uradio Kari. Želim da zatvorim krug. Želim osvetu za Karu. A to znači da moram da se približim Rozenbergu.

Uzimam telefon i zovem onog zgodnog neznanca Nika. Poziv odmah ide na govornu poštu, pa umesto toga šaljem tekstualnu poruku.

Ja: Ima li novosti oko onog posla za mene? Još jednom hvala što si se potrudio. Nadam se da se uskoro čujemo.

Odgovara za dva minuta.

Nik: Javljam uskoro.

Moj optimizam jenjava. „Uskoro“ mi ne znači mnogo, pa počinjem da raspriprem dnevnu sobu, premeštam Karine projekte u njenu sobu, iako tamo jedva da ima mesta. Čak i ispod postera Ledi Bani i jednog od modela Aleksandra Makvina vise neke gluposti.

Kad mi telefon zazvoni, bacam se ka njemu kao nindža.

Nik: Sutra u 9. Čeka te Džulijen, upravnik kuće.

Sledi adresa – negde kod Alpajna, u bogatom delu Džerzija. Što i nije čudo.

Nik: Čuvar na kapiji će znati ko si.

Čuvar na kapiji? Pa, i to ima smisla, s obzirom na Rozenbergovo bogatstvo.

Nik: Vidimo se sutra.

Pozivam ga, ali on odbija poziv.

Nik: Ne mogu sad da pričam, lutka ;)

Ja: Hvala, lepi! Ovo mi baš znači! Treba li nešto da znam pre nego što počnem?

Nik: Tamo su svi malo uštogljeni, ali snaći ćeš se.

Radila sam ja na dosta „uštogljenih“ mesta gde se služe bogataši. Ali od prizvuka sledeće poruke blago sam se naježila.

Nik: Samo pazi da poštuješ pravila.

PRVI DAN

5

NATALI

Vila Sjaj, piše na elegantnoj tabli pored ogromne kapije iza koje se krije kuća Džefrija Rozenberga.

Zaustavljam auto ispred kapije. Nisam dobila nikakav kod za ulazak, pa uzimam telefon da pošaljem poruku Niku, kad se vrata čuvarske kućice pored kapije otvaraju i iz nje izlazi krupan čuvar.

Spuštam prozor. „Došla sam zbog razgovora za posao.“

Kratko potkresana brada, četvrtasta vilica koja bi mogla da krcka orahe, guste obrve ispod bejzbol kape – čuvar izgleda kao buldog.

Gleda me s očiglednim neodobravanjem, kao da sam došla da ga zamenim.

„Ne bih rekao“, kaže polako. „Sačekaj ovde.“

Uvlači telesinu nazad u kućicu, proverava nešto u rokovniku, pa izlazi i odmahuje glavom. „U mom planu nema ni tebe ni nekog razgovora za posao.“ Vrti kažiprstom kroz vazduh. „Okreni se.“

„Ovo je nekakav nesporazum“, kažem i zovem Nika.

Odmah se javlja. „Hej, lutko.“

„Nik, evo me ispred vile, ali čuvar kaže da ne zna ništa o razgovoru za posao.“

„Uf, daj mi samo čas. Ostani tu.“

Prekida poziv, a ja se izvinjavam nadrždanom čuvaru. „Samo trenutak, molim te. Inače, ja sam Natali. Kako se ti zoveš?“

On zastaje i gleda me kao reptil, kao da sam ga lično uvredila. „Dejv.“

Napeto zurim u ruke na volanu dok čekam.

Zvoni mu telefon. „Razumem“, kaže kratko. „Da. Da. Nema problema, gospodine.“ Prekida pa me gleda. „Parkiraj sa zapadne strane zgrade. Uđi na ulaz za poslugu. Razgovaraćeš sa Džulijenom“, kaže nerado, kao da sam ja tu nešto pogrešila. Vraća se u kućicu i otvara kapiju.

„Hvala ti, Dejve!“, dobacujem, nadajući se da će to biti jedina neprijatnost na poslu koji još nije ni počeo.

Polako vozim kroz otvorenu kapiju, gledam u retrovizor i vidim Dejva kako opet razgovara telefonom, ali ovoga puta okreće glavu prema meni dok me prati pogledom.

„Ma daj, čoveče“, kažem tiho. „Ovde sam došla da radim, isto kao i ti.“

Ali raspoloženje mi se popravlja čim sam stigla do vile.
Čoveče.

To je savremena dvospratnica ispred koje se nalaze fontana i ogroman, savršeno održavan travnjak, kakav sam vidala samo u časopisima o životima slavnih. Ispred je parkirani crni majbah sa zatamnjenim staklima – to je sigurno Rozenbergov auto koji Nik vozi.

Radujem se što ću ponovo videti Nika – od uspomene na njegov privlačni osmeh srce mi uzbuđeno ubrzava.

Ipak, pre svega, sada razmišljam o Rozenbergu. Ovo je njegovo kraljevstvo. A ja sam ovde, igrom slučaja, na korak

od susreta s čovekom koji... dobro, sasvim je moguće da je opasan, pa bi trebalo malo da smanjim uzbuđenje.

Parkiram kako mi je rečeno, pored još nekoliko automobila s bočne strane vile zaklonjenih tujom. Pored ulaza za posluhu stoji visok muškarac i posmatra me. Na sebi ima elegantno tamnoplavo odelo i belu košulju i deluje kao da mu vrućina ne smeta.

Izlazim iz kola, nameštam uvežban srdačan osmeh i prilazim mu.

„Ti si Džulijen?“ Pružam mu ruku.

Bio bi naočit da mu izraz lica nije tako leden. Ruke drži sklopljene ispred tela, u stavu telohranitelja. S obzirom na to kako je građen, širokih ramena i pretećeg držanja, verovatno se time zaista bavio. Ima tridesetak godina i viši je od mene za glavu. Crna kosa mu je kratko podšišana i netremice me fiksira prodornim svetlim očima.

„Džulijen, upravnik kuće“, kaže kratko, ne obazirući se na moju pruženu ruku.

Do-bro. „Ja sam Natali“, kažem i oponašam njegov stav – stopala blago razmaknuta, ruke sklopljene pred telom. „Došla sam zbog posla.“

Ne pomera se, i dalje blokira ulaz. „Trebaju mi tvoja vozačka dozvola, adresa, registracija vozila i preporuke.“

Molim? „Nik mi ništa od toga nije rekao.“

„Možda ti je Nik obećao poseban tretman, ali meni ti podaci trebaju zbog bezbednosti.“

Bože, da li su svi ovde ovako napeti? A još nisam ni upoznala gazdu.

„Koliko sam shvatila, ovo je privremeni posao“, kažem mirno. „Treba vam neko brz i pouzdan, na kratak rok. Niko nije spominjao papirologiju.“

Uzvracam mu istom merom – ćutanjem. Ne želim da se prepirem, ali naučila sam kako se sa poslodavcima pregovara oko uslova. Danas je četvrtak, a ako treba da radim samo tri dana, zaobilaženje papirologije ne bi trebalo da bude neki problem.

„Kada ću upoznati gazdu?“, pitam samouvereno.

Na njegovom licu ne pomera se nijedan mišić. „Nećeš ga upoznati. Ovde si da pomogneš oko prijema. Koliko sam ja shvatio“, dodaje, oponašajući moj ton.

I dalje svrdla pogledom u mene. S Nikom nisam ni pričala kolika je plata. Kazao je da će mi to reći upravnik. Pošto ovaj očigledno ne namerava više ništa da kaže, rekla bih da sam prošla prvi ispit. Sigurno je dobio instrukcije o mom dolasku, ali se namerno trudi da bude naporan.

„Mogu da počnem kad god treba“, kažem. Ako je moguće – odmah.

„Tri dana, a posle toga nam vrlo verovatno tvoje usluge više neće trebati“, kaže, popuštajući, iako mislim da nije na njemu da o tome odlučuje.

„O tome ću razgovarati s Nikom.“ Dižem obrvu, a njegove usne se zatežu.

Izgleda da je Nik gazdin miljenik. Ako se s njim zbližim, možda me zadrže duže. To uopšte ne bi bilo loše, pogotovo ako se plaća na ruke.

A gazdu ću sigurno upoznati. Ovaj tip to samo još ne zna. Ne zna da mi nije ni do zabave ni do posla. Moj glavni cilj je čovek godine.

6

ANONIMNI GLAS

Nova devojka. Ovog puta lepa.

Puštam snimak tvog automobila kako ulazi na kapiju, i tvog razgovora sa upravnikom, koji minut kasnije.

Vedra si. Srdačna. Malčice previše srdačna.

Nemaš pojma šta te ovde čeka. Tvoja drugarica se u bolnici bori za život, ali ti si ovde – ideš njenim stopama, hodaš pravo u zamku.

NATALI

Još se nismo pomerili ni za pedalj bliže vratima za posluđu. Čini mi se da me Džulijen procenjuje. Kao da smo se upustili u nekakvo nadmetanje u zurenju. Ne požurujem ga, ne progovaram ni reč, iako osećam kako u meni raste napetost – stvarno želim ovaj posao.

„Prilično je neobično“, kaže Džulijen napokon, „da si tako brzo dobila posao, i to na šefov zahtev.“

Iznenadeno dižem obrve. „Na šefov zahtev? Razgovarala sam s Nikom, šoferom.“

„Ima smisla.“

Stvarno? „Što znači?“

„Posebne usluge i slično.“

„Ne, zapravo...“

Smesta sam ućutala pošto sam shvatila na šta cilja.

Je l' se on to šali?

Potrebno mi je nekoliko trenutaka da se saberem. Džulijen je verovatno primetio kako mi se izraz lica promenio, jer mu se ugao usana izvija u jedva primetan osmeh.

„Pođi za mnom“, kaže pet stepeni hladnijim glasom. Napokon otvara vrata za poslugu i – gle čuda – pridržava mi ih.

Shvatam da ovde nisam poželjna, ali to nije ništa novo. Svaki posao i svaka ustanova imaju svoju uigranu ekipu koja obično nije spremna da odmah prihvati pridošlice.

„Čula sam da imate problema s jednom spremačicom“, kažem, čisto da mu dam do znanja da ponešto znam, dok ulazim u svetao hodnik.

Džulijen staje i ponovo me gleda.

Uf. Ako ćemo ovako da zastajkujemo u svakoj prostoriji, trebaće nam nedelju dana da obiđemo vilu.

„Samo se pridržavaj pravila i uputstava“, kaže, „da ne bi bilo problema i s tobom.“

I s tobom? Je li to pretnja?

„Radna uniforma sastoji se od crne košulje“, nastavlja ravnim glasom, kao da čita iz nekog priručnika, „crnih pantalona, crnih cipela i bele marame oko vrata.“

Za čišćenje? Stvarno? Očekivala sam neku običnu uniformu, a ne poslovnu garderobu.

„Kosa ne sme da bude puštena“, dodaje. „Bez parfema, tamjana ili osveživača vazduha. Zabranjeno je iznošenje hrane van prostorija za poslugu. Ne smeš da kasniš na posao. Takođe, ne možeš da odeš ranije, osim ako to ranije nije dogovoreno.“ Nabraja kućna pravila kao da sam u zatvoru. „Dejva si već upoznala. Imamo još jednog čuvara, zove se Stiv.“

Klimam glavom.

„Kućna pomoćnica je Rozali. Ona će biti zadužena za sve što budeš radila. Tu su još baštovan Volter i domar Sagar, kao i šofer. Ovde su“ – pokazuje levo – „stepenice za poslugu koje vode na sprat. Desno su kuhinja za poslugu, ostava i ormarići.“